

dette Spørgsmaal, baade under Forhandlingerne i dette Ting og i det andet Ting, blev der rejst stærke Indvendinger imod, at Forslaget ikke gav en bestemt Løsning. Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) — jeg tror, det var ham, der i alle de Aar i 90erne, da denne Sag var fremme, stod som Venstres Ordfører — tilbød paa Venstres Vegne, at man var særdeles villig til at lade dette Tilsyn overgaa til Amtmændene. Jeg synes ikke, det ærede Medlem behøver at skamme sig over det Standpunkt. Jeg synes, dette Standpunkt er saa rimeligt og fornuftigt, at det ærede Medlem havde gjort meget fornuftigere og klogere, om han under disse Forhandlinger var staaet frem og havde sagt: Jeg erkender, at jeg var den, der først af alle gav Anvisning paa, at Amtmanden var det naturlige Led, som man kunde overdrage Tilsynet med Kommunerne. Jeg synes, det ærede Medlem kunde være stolt af, at det var ham, der havde fundet paa dette Mellemlid, og at han meget godt under disse Forhandlinger kunde have vedkendt sig sine Faderrettigheder overfor denne Tanke. Naar det ærede Medlem ikke vil det, men sandsynligvis, naar han faar Ordet, vil gøre gældende, at det var under en politisk Situation, hvor vi havde ikke en Venstreregning, men en Højrereregning, vil jeg dog minde om, at det ærede Medlems Tanke og Forslag jo ikke fremkom som et Forligstilbud under Udvalgsforhandlingerne, som en sidste Indrømmelse, der var nødvendiggjort, fordi Højre ikke vilde gaa ind paa Forslaget, medmindre det fik denne Indrømmelse, nej, det ærede Medlems Forslag og Tanke vare fremkomne allerede her i Tinget under første Behandling af denne Sag, og det var jo ikke blot det ærede Medlem, der udkastede Tanken om, at man kunde overdrage Tilsynet til Amtmanden, men denne Tanke blev ogsaa støttet af Venstres daværende Ordfører i Landstinget, Madsen-Mygdal. Denne udtalte i Landstinget, at han gav den Tanke, der var udkastet af det ærede Medlem fra Sorø, sin Tilslutning, idet han mente, det var et meget godt Forslag, og at det var meget naturligt at overdrage dette Tilsyn til Amtmændene. Han mindede om, at i den kommunale Periode fra 1837—62 havde dette Tilsyn jo netop ligget hos Amtmændene, og intet vilde derfor være naturligere, end at man vendte tilbage til denne gamle Ordning, der havde vist sig at være praktisk, og det vilde ogsaa være naturligt, at Amtmændene, der paa saa mange Maader havde Berøring med Byraadene, fik dette Tilsyn,

I Fjor havde vi et Forslag, hvortil det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) jo ogsaa var Medforslagsstiller. Dette Forslag indeholdt ikke nogen Bestemmelse om, hvem Statens Tilsyn skulde overdrages. Forslaget lignede altsaa i den Henseende Venstres gamle Forslag fra 1882—83, og hvis dette Forslag fra i Fjor var blevet gennemført, maatte Følgen deraf altsaa ogsaa være bleven, at Købstadkommunallovens § 12 med Bestemmelserne om Lovmæssigheden og Fordærligheden var bleven staaende, og at Statens Tilsyn var blevet overdraget til den Mand, der var Formand for Byraadet, med andre Ord, at § 12 var bleven staaende uforandret, saaledes at Staten havde en Mand, til hvem den kunde henholde sig, hvis Byraadet maatte træffe en Bestemmelse, der enten overskred bestaaende Love eller maatte skønnes at være af en saadan Natur, at den maatte anses for at være fordærlig for Kommunen. Det er ikke det Standpunkt, Mindretallet staar paa nu.

Altsaa, hvad enten man ser paa Standpunktet fra 1882—83 eller paa det Standpunkt, Venstre indtog i 90erne, eller det Standpunkt, det radikale Venstre indtog i Fjor, saa maa de Herrer indrømme, at det Standpunkt, de staa paa i Aar, falder ikke sammen med noget af de tidligere Standpunkter, de have staaet paa; det er et fuldstændigt nyt Standpunkt. Derfor kan det i og for sig være godt nok; det vil jeg slet ikke indlade mig paa at bedømme, men det, jeg vil have frem i dette Øjeblik, er dette, at de Herrer ikke have Lov til at gøre gældende, at det Standpunkt, de staa paa nu, ere vi nødte til at slutte os til, dersom vi ville hævde Folketingets gamle Standpunkt; det er og bliver et nyt Standpunkt.

Med Hensyn til Magistratsforretningerne har jo Stillingen været den, at Venstre aldrig i sine Forslag har haft noget klart Standpunkt. Det har med Rette baade fra Højre i dette Ting og fra Højre i Landstinget været gjort gældende og været gjort gældende uimodsaagt, at Venstres Forslag ikke gav nogen Løsning af dette Spørgsmaal, og jeg vil gentage, at den Løsning, man her har fundet, i hvert Fald ikke er i fuld Overensstemmelse med den, som man muligvis tænkte sig i 1882—83, og ikke heller er den i Overensstemmelse med den Løsning, som det radikale Venstre tænkte sig i Fjor. I Fjor var jo netop det radikale Venstres Standpunkt dette, at Spørgsmaalet om